

DE VUILE WAS

De BNA architect die zich niet aan de Gedragsregels houdt, kan te maken krijgen met het eigen tuchtrecht. Dat klinkt onheilspellend, maar dat is het niet. De combinatie van Gedragsregels en tuchtrecht draagt immers bij aan het BNA lidmaatschap als kwaliteitslabel.

Tekst Marc Mijer

Een ongeluk zit in een klein hoekje. Zeker als het gaat om de communicatie tijdens het bouwproces. Of om het goed vastleggen van de opdracht en verdere afspraken. Ook wil de relatie tussen ontwerp en budget nog wel eens zoek raken.

Dit beeld doemt op uit de uitspraken die het College van Toezicht en de Raad van Beroep in 2011 gedaan hebben. Eerstgenoemd college houdt toezicht op de wijze waarop leden van de BNA hun beroep uitoefenen en de mate waarin zij zich aan de Gedragsregels houden. Onder voorzitterschap van een onafhankelijk jurist worden klachten in behandeling genomen, zittingen gehouden en uitspraken gedaan. Hiertegen is beroep mogelijk bij de Raad van Beroep.

Wel of geen boetebeding?

Beide tuchtrechtelijke colleges zijn ingesteld door de BNA. Partijen die zich tekort gedaan voelen, kunnen zo hun beklag doen over de handelswijze van de leden. Daarmee komt de vuile was buiten te hangen. Voor een beroepsvereniging die zich voorstaat op kwaliteit, is daar niets op tegen. Sterker nog; het bestaan van eigen tuchtrecht duidt op zelfreinigend vermogen. Temeer daar de uitspraken op de BNA website gepubliceerd staan. Iedereen, leden voorop, kan daar zien wat er in de praktijk zoal misgaat. Neem bijvoorbeeld de architect die de opdracht kreeg tot afbouw van een casco nieuwbouw huis. Er was haast bij, dus opdracht-

gever en architect spraken af om in de overeenkomst met de aannemer een boetebeding op te nemen.

Overschrijding van de planning zou de aannemer geld kosten. Helaas liet de architect na om het boetebeding expliciet vast te leggen. Het College van Toezicht oordeelde dat 'het hanteren van een boetebeding (hoort)

EIGEN TUCHT-RECHT DUIDT OP ZELFREINIGEND VERMOGEN

bij de deskundigheid en vakbekwaamheid die redelijkerwijs van een architect mag worden verwacht' en legde de architect een waarschuwing op. Gelukkig had deze collega ook veel dingen goed gedaan. Zoals het voorlichten van de opdrachtgever over gebruik van een bepaald soort lak in de natte gedeelten van de badkamers. De klacht van de opdrachtgever dat er naderhand lekkages ontstonden, werd ongegrond verklaard.

Opmeten is weten

In een andere zaak krijgt een architect het verwijt dat hij de opdracht niet goed heeft vastgelegd, omdat hij dit niet door middel van de basisovereenkomst uit de DNR heeft gedaan. In plaats daarvan heeft de architect begrotingen opgesteld, waarin de werkzaamheden staan opgesomd. Dit voldoet, zo meent het College, aan de

essentie van de gedragsregels dat vastlegging dusdanig moet geschieden dat partijen ermee uit de voeten kunnen. Klacht ongegrond.

In de derde uitspraak uit 2011 gaat een architect wel lelijk in de fout. Bij de uitbreiding van een recreatiewoning verzuimt hij de kavel op te meten. In plaats daarvan gaat hij uit van de tekening van een vakantiehuisje op hetzelfde terrein. Ten onrechte, zo blijkt later. Voor de problemen die hieruit voortkomen, draagt de architect een alternatief aan waarbij het oorspronkelijke ingetekende terras grotendeels komt te vervallen. De opdrachtgever gaat niet akkoord, omdat het terras voor hem juist een essentieel onderdeel vormde. De architect bestrijdt dit. 'Uit deze verschillende benaderingen blijkt hoe belangrijk het is om vooraf de wensen en verlangens van een opdrachtgever schriftelijk vast te leggen, zodat eventuele misverstanden bij voorbaat kunnen worden uitgesloten. Aldus het College, dat de architect een berisping oplegt.

Samen met de uitspraak van de Raad van Beroep vormen de drie uitspraken van het College van Toezicht uit 2011 nuttige leesstof. Leren van fouten is mooi, zeker wanneer het om fouten van anderen gaat. Dan valt immers te voorkomen dat je ze zelf maakt.

Zie voor de volledige uitspraken:
www.bna.nl/Over-BNA/Organisatie/Colleges/Uitspraken